

200700528/1.

Datum uitspraak: 5 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/18880 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 14 december 2006 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 december 2006, verzonden op 21 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 30 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

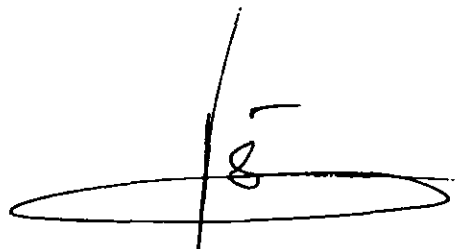
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 juni 2007

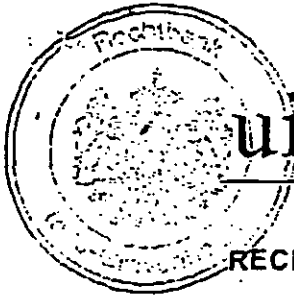
284-534.
Verzonden:

6 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zitting houdende te Assen

Sector Bestuursrecht

Reg.nr: Awb 06/18880 BEPTDN A S2

uitspraak: 14 december 2006

inzake:

geboren
van Afghaanse nationaliteit,
IND-dossiernummer: 0111-12-8038,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. S.R. Nohar, advocaat te Lemmer,

tegen:

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst)

te 's-Gravenhage,

verweerder,

gemachtigde: mr. P. van den Berg, procesvertegenwoordiger.

Procesverloop

Op 20 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) gedaan. Bij beschikking van 22 maart 2006 heeft verweerder de aanvraag op grond van artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht (Awb) afgewezen.

Eiser heeft daartegen bij beroepsschrift van 18 april 2006 beroep ingesteld bij de rechtbank.

De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en haar in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 5 december 2006. Eiser noch zijn gemachtigde is daarbij verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Feiten en standpunten van partijen

Eiser heeft op 12 november 2001 voor de eerste maal een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 Vw 2000 ingediend. Bij beschikking van 14 maart 2003 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Op 10 april 2003 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld. Bij uitspraak van deze rechtbank, zitting houdende te Leeuwarden, van 4 februari 2004 met reg.nr Awb 03/21924 is het beroep ongegrond verklaard. Eiser heeft daartegen hoger beroep ingesteld bij de Raad van State. Bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 17 maart 2004 met kenmerk 200401890/1 is de aangevallen uitspraak bevestigd.

Eiser heeft op 20 augustus 2004 een nieuwe asielaanvraag ingediend ter ondersteuning waarvan het volgende naar voren heeft gebracht. Bij zijn eerdere asielaanvraag heeft eiser verklaard vervolging van de zijde van de Taliban te hebben gevreesd vanwege zijn Hazara-afkomst. Thans vreest eiser door strijders van de Hezb-e-Wahdat te worden gedood wegens de beschuldiging dat hij verantwoordelijk zou zijn voor de dood van zes of zeven van hun strijders. Daarnaast wordt eiser aangerekend dat hij niet tegen de Taliban heeft gestreden. Bovendien is de huidige algemene situatie in Afghanistan verslechterd.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat de door eiser afgelegde verklaringen niet als nieuwe feiten dan wel veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb worden aangemerkt. Volgens verweerder waren de door eiser aangevoerde aspecten reeds in de vorige procedure bekend of hadden deze bekend kunnen zijn. Daarnaast is de vrees van eiser slechts gebaseerd op vermoedens en op informatie van derden, zodat daaraan niet die waarde kan worden gehecht die eiser eraan gehecht wenst te zien. Verweerder is tevens van mening dat in de verslechterde mensenrechtensituatie in Afghanistan geen aanleiding wordt gezien om opnieuw een categoriaal beschermingsbeleid in te voeren en daarmee van de bestaande beleidsregels af te wijken. Derhalve bestaat er geen aanleiding de aanvraag inhoudelijk te beoordelen op inwilligbaarheid. Onder verwijzing naar de eerdere afwijzende beschikking is de aanvraag afgewezen.

Eiser stelt op het standpunt dat hij van zijn familie heeft gehoord, dat hij wordt gezocht door de familie van de mannen die door de Taliban zijn gedood. Dit was eiser ten tijde van de vorige asielprocedure niet bekend, zodat dit hem ook niet kan worden toegerekend. Eiser heeft eenduidig aangegeven van welke bron zijn informatie afkomstig is; deze bron is voldoende betrouwbaar. Gelet hierop loopt eiser bij terugkeer naar Afghanistan van de zijde van de commandanten een reëel risico om het slachtoffer te worden van bloedwraak, waartegen de Afghaanse autoriteiten geen bescherming kunnen bieden.

Eiser stelt zich tevens op het standpunt dat verweerder zijn brief van 20 augustus 2004 niet heeft beoordeeld op de schrijnendheid van zijn situatie overeenkomstig het beleid inzake zogenaamde 14/1-zaken. Om deze reden(en) heeft eiser verzocht het bestreden besluit te vernietigen en het beroep gegrond te verklaren.

Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Beoordeling van het beroep

In dit geding dient te worden beoordeeld of de bestreden beschikking toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

Artikel 4:6 Awb bepaalt dat, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag is gedaan, de aanvrager is gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te melden. Indien daarvan geen sprake is, kan het bestuursorgaan de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

De rechter moet ter bepaling van de omvang van de door hem te verrichten beoordeling in dit geval, direct treden in de vraag of aan de nieuwe aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

Vooropgesteld moet worden dat met eerdergenoemde uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Leeuwarden, van 4 februari 2004, bevestigd door de Afdeling, in rechte is vast komen te staan dat eiser niet in aanmerking komen voor een asielgerelateerde verblijfsvergunning. De aanvraag van 20 augustus 2004, die aan de bestreden beschikking ten grondslag ligt, moet derhalve worden aangemerkt als een nieuwe aanvraag in de zin van artikel 4:6, eerste lid, Awb.

In beroep wijst eiser allereerst op de zienswijze die hij tegen het voornemen van verweerder om de aanvraag af te wijzen heeft ingediend. In de bestreden beschikking is verweerder met redenen omkleed op die zienswijze ingegaan. Nu eiser niet heeft aangegeven waarom en in welk opzicht verweerders reactie te kort schiet, acht de rechtbank de enkele verwijzing naar de zienswijze onvoldoende om te spreken van een beroepsgrond waarop zij zou moeten ingaan.

Voor zover eiser met de brief van 20 augustus 2004 een beroep doet op schrijnendheid overweegt de rechtbank dat uit de inhoud van voornoemde brief geen asielgerelateerde nieuwe feiten en omstandigheden zijn gebleken. Schrijnende omstandigheden verband houdende met, of voortvloeiende uit het verblijf van verzoeker in Nederland, kunnen bij de beoordeling van de afwijzing van onderhavige aanvraag niet worden aangemerkt als een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid, nu zij geen verband houden met de in artikel 29 Vw 2000 vermelde gronden voor het verlenen van die verblijfsvergunning.

De rechtbank stelt vast dat eiser geen nieuwe feiten of omstandigheden aangaande de bloedwraak en zijn vrees door strijders van de Hezb-e-Wahdat te worden gedood wegens de beschuldiging en zijn verantwoordelijkheid voor de dood van een aantal van hun strijders, naar voren heeft gebracht.

Naar het oordeel van de rechtbank waren deze aspecten reeds in de vorige procedure bekend of hadden deze bekend kunnen zijn en had eiser deze in de eerdere asielprocedure naar voren kunnen en moeten brengen.

Reg.nr : Awb 06/18880 BEPTDN A S2

4

Daarnaast heeft eiser niet bestreden dat zijn vrees slechts is gebaseerd op vermoedens en op informatie van derden, zodat naar het oordeel van de rechtbank daaraan niet die waarde kan worden gehecht die eiser eraan gehecht went te zien.

Derhalve is de rechtbank van oordeel dat eiser geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 Awb heeft aangevoerd, die verweerder tot heroverweging hadden moeten nopen, zodat verweerder de aanvraag terecht op grond van het tweede lid van dit artikel heeft kunnen afdoen.

De rechtbank is van oordeel dat, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet gebleken is van bijzondere omstandigheden in verband waarmee zou kunnen worden geoordeeld dat artikel 4:6 Awb niet aan eiser mag worden tegengeworpen nu hij tevens geen deugdelijke onderbouwing van een dreigende schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden heeft gegeven.

Hetgeen eiser overigens heeft aangevoerd, kan eveneens niet leiden tot vernietiging van de bestreden beschikking.

Het beroep is derhalve ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Beslist wordt als volgt.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door mr. O.J. Bosker, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 14 december 2006 in tegenwoordigheid van B. de Vogel als griffier.

Afschrift verzonden:

21 DEC 2006

VOOR AFSCHRIJF CONFORM

RECHTER TE 'S-GRAVENHAGE

Toevoeging is aangevraagd

HOGER BEROEP

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenkamer
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Betreft mijn cliënt:

geboren op
van Afghaanse nationaliteit
Dossiernr: 0111-12-8038
V-nr:
Procedurenr: 06/18880

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1 8 JAN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op : van Somalische nationaliteit, thans
verblijvende in het AZC Leusden, aan de Larikslaan no. 10 te 3833 AM Leusden, te
dezer zake domicilie kiezende te Lemmer, aan de Nieuwburen no. 32, ten kantore van
de advocaat en procureur Mr S.R. Nohar die in deze door appellant bepaaldelijk
gevolmachtigd is tot het instellen van het hoger beroep en als zodanig voor appellant
zal optreden en dit hoger beroep zal ondertekenen.

1.
Appellant heeft op 18 april 2006 beroep ingesteld bij de Rechtbank te 's-Gravenhage
tegen de afwijzende beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie d.d. 21 maart 2006. Bij zijn uitspraak van 14 december 2006 heeft de
Rechtbank het beroep van appellant ongegrond verklaard (productie 1).

2.
Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de Rechtbank te 's-
Gravenhage d.d. 14 december 2006. Naar aanleiding van deze uitspraak dient
appellant thans hoger beroep in bij uw Afdeling. Appellant meent dat hij procesbelang
heeft bij zijn appèl. Hij dreigt immers uit Nederland te worden gezet, nu de uitspraak
van de Rechtbank negatief is.

GRIEVEN NAAR AANLEIDING VAN DE UITSpraak VAN DE RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE, NEVENZITTINGSPLAATS ASSEN D.D. 14 DECEMBER 2006

In voornoemde uitspraak heeft de Rechtbank ten onrechte het beroep van appellant ongegrond verklaard.

Ter onderbouwing van bovengenoemde uitspraak is de Rechtbank ten onrechte van oordeel dat appellant geen nieuwe feiten of omstandigheden aangaande de bloedwraak en zijn vrees door de strijders van de Hezb-e-Wahdat te worden gedood wegens de beschuldiging en zijn verantwoordelijkheid voor de dood van een aantal van hun strijders, naar voren heeft gebracht. De Rechtbank is in dit verband ten onrechte van oordeel dat deze aspecten reeds in de vorige procedure bekend of hadden bekend moeten zijn en dat appellant deze in de eerdere procedure naar voren had kunnen en moeten brengen.

Als grief merkt appellant op dat hij pas na afloop van de vorige procedure heeft vernomen dat hij vanwege bloedwraak in Afghanistan wordt gezocht ondermeer door een aantal commandanten. Dat appellant vanwege bloedwraak werd gezocht in Afghanistan, heeft hij derhalve vernomen na afloop van de vorige procedure. Gelet hierop kan van appellant niet worden verwacht dat hij deze aspecten reeds tijdens de vorige procedure naar voren had moeten brengen. Tijdens de vorige procedure was het gegeven dat appellant thans wordt gezocht vanwege bloedwraak bij hem niet bekend. Appellant had derhalve simpelweg dit gegeven niet eerder naar voren kunnen brengen. De Rechtbank heeft het voorgaande in de uitspraak miskend.

Voorts is de Rechtbank in de uitspraak ten onrechte van oordeel dat de 14-1 brief van 20 augustus 2004 van appellant waarin appellant een beroep heeft gedaan op de schrijnendheid, geen asielgerelateerde nieuwe feiten en omstandigheden bevat. De Rechtbank overweegt voorts ten onrechte dat schrijnende omstandigheden verband houdende met, of voortvloeiend uit het verblijf van appellant in Nederland, niet bij de beoordeling van de afwijzing van de onderhavige aanvraag kunnen worden aangemerkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden nu zij geen verband houden met de in artikel 29 Vreemdelingenwet vermelde gronden voor het verlenen van een verblijfsvergunning.

Appellant merkt op dat hij in zijn 14-1 brief tal van bijzondere omstandigheden naar voren heeft gebracht op grond waarvan verweerder zijn situatie als schrijnend had moeten bestempelen. Appellant heeft in de procedure telkens aangevoerd dat verweerder ten onrechte niet in is gegaan op de schrijnendheid van zijn situatie. Appellant is daarom van mening dat de bestreden beschikking van verweerder strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Verweerder is immers zonder enig beleid niet ingegaan op de schrijnendheid van de situatie van appellant. Het in deze alinea opgenomen brengt appellant naar voren als tweede grief. De Rechtbank heeft het voorgaande in de uitspraak eveneens miskend.

Als derde grief merkt appellant op dat hij in zijn 14-1 brief niet alleen asielgerelateerde elementen naar voren heeft gebracht, maar tevens reguliere aspecten. Op deze reguliere aspecten is verweerder evenmin in de bestreden beschikking ingegaan. In de gronden van 17 mei 2006 van het beroepschrift heeft appellant aangevoerd dat verweerder in de bestreden beschikking ten onrechte niet ingaat op de reguliere aspecten van de 14-1 brief. In de uitspraak van de Rechtbank valt op geen enkele wijze te lezen dat de Rechtbank aan dit argument van appellant een overweging heeft gewijd. De Rechtbank heeft derhalve miskend dat de Rechtbank in de uitspraak ook met betrekking tot het argument ten aanzien van de reguliere aspecten van appellant een oordeel had moeten geven.

REDENEN WAAROM appellante zich wendt tot uw Afdeling Bestuursrechtspraak met het eerbiedige verzoek de bestreden uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage d.d. 14 december 2006 te vernietigen, met veroordeling van de Staat der Nederlanden in de proceskosten in beide instanties.

Lemmer, 18 januari 2007

bepaaldelijk gevolmachtigde
Mr S.R. Nohar